el Cr!t

FESTA DE LES ARTS 2016

Escola Pia
Granollers

Sumari

Pàgina

Sumari 2
Primària 3
1r Cicle d'ESO 27
2n Cicle d'ESO 38
Batxillerat 49
Exalumnes 58

Agraïm la col·laboració de totes les persones que han participat en la realització d'aquesta edició de "El Crit".

CATEGORIA: 1r de Primària

MODALITAT: Modelatge

1r Premi

Ivan Andrés

CATEGORIA: 1r de Primària

MODALITAT: Pintura

1r Premi

Alfons Sosa

CATEGORIA: 1r de Primària

MODALITAT: Blanc Màgic

1r Premi

Laia Gómez

CATEGORIA: 1r de Primària

MODALITAT: Vitrall

1r Premi

Laia Codolà

CATEGORIA: 2n de Primària

MODALITAT: Collage

1r Premi

Àlex Casas

CATEGORIA: 2n de Primària

MODALITAT: Blanc Màgic

1r Premi

Kilian Rodríguez

CATEGORIA: 2n de Primària

MODALITAT: Vitrall

1r Premi

Jana Uzñate

CATEGORIA: 2n de Primària

MODALITAT: Modelatge

1r Premi

Biel Martín

CATEGORIA: 3r de Primària

MODALITAT: Dibuix en moviment

1r Premi

Kourra Dlakite

CATEGORIA: 3r de Primària

MODALITAT: Pintura

Júlia Oller

1r Premi

CATEGORIA: 3r de Primària

MODALITAT: Caligrama

La dieta de la tieta

Laura Salas

1r Premi

CATEGORIA: 3r de Primària

MODALITAT: Collage

1r Premi

Carla Cabello

CATEGORIA: 4t de Primària

MODALITAT: Aigualit

1r Premi

Albert Zorrila

CATEGORIA: 4t de Primària

MODALITAT: Modelatge

Ona Montserrat

1r Premi

CATEGORIA: 4t de Primària

MODALITAT: Dibuix en en carbonet

1r Premi

Andrea Zafra

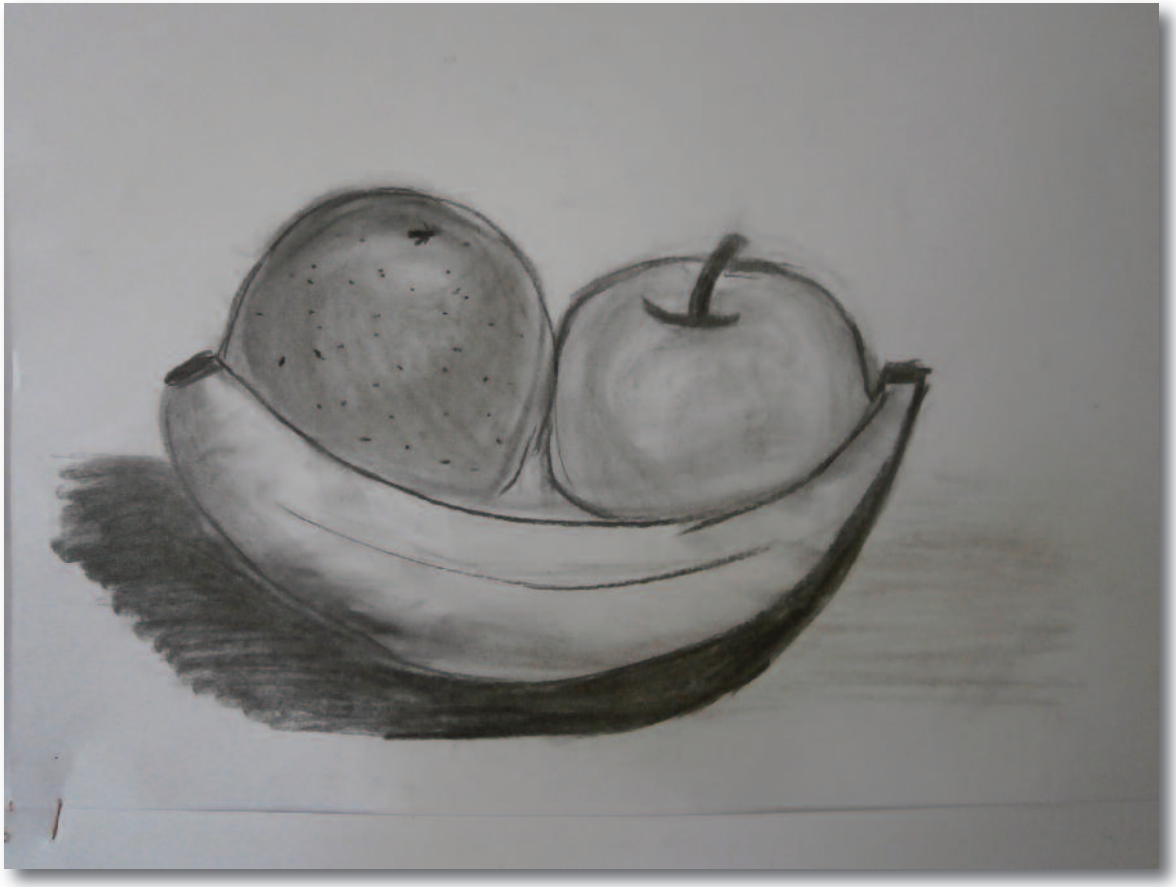

CATEGORIA: 4t de Primària

MODALITAT: Poesia

1r Premi

LA MEVA FAMÍLIA

La meva mare
és la millor
sempre em tracta il·lusió.

El meu pare
és sincer
i molt juganer.

La meva germana
és trapella
i també ploranera.

Tots quatre
som els millors,
junts fem una estrella
que mai es fon.

Som la millor família
que hi ha en el món!.

Mireia Hermida

CATEGORIA: 5è de Primària

MODALITAT: Dibuix

1r Premi

David Serrano **_LA PRIMAVERA_**

CATEGORIA: 5è de Primària

MODALITAT: Manualitat

EL POLLET

Genís Rodríguez

1r Premi

CATEGORIA: 5è de Primària

MODALITAT: Poesia

TOTS PODEM BRILLAR!

Brilla, brilla, petit nen
com una estrella dalt del cel.
No diguis que no tens qualitats
perquè alguna en tindràs.

Si tu no saps escriure
ja ho faré jo.
Si jo no sé pintar,
tu m'ajudaràs.
Però segur que hi ha alguna cosa
en què tots podem brillar.

No importa si ets petit,
no importa si ets més gran.
Perquè trobaràs amics,
que et veuran brillar.

Ara t'he explicat
que has de fer per brillar.
Així que no només cal que ho apliquis
perquè amb això no cal estudiar.

Alba Vázquez

CATEGORIA: 5è de Primària

MODALITAT: Narració

1r Premi

L'AIGUA DEL MAR

El mar existeix des de fa molts i molts segles. Però com es va crear el mar? Aquesta és una pregunta molt curiosa que tothom es fa, però que ningú en sap la resposta. Una cosa és molt clara, el mar és ple d'aigua. Aquesta aigua ens cuida , ens ajuda i ens fa viure, no només a nosaltres sinó a tots els éssers de la Terra.

I jo ara us contestaré la pregunta que tots us deveu estar fent, com va aparèixer tota aquesta aigua en el mar?
Des que existeix la Terra, hi ha el mar però fa molts de temps el mar no era com és ara. El mar era una capa de Terra que ocupava quasi tot el món menys una illa ben petita del nord. Deveu pensar que això era beneficiós perquè tothom es podia desplaçar per tot el món. Doncs esteu equivocats, és tot el contrari. El mar no feia res de bo perquè cremava molt i quan el trepitjaves era com si trepitgessis foc. Molta gent ho havia intentat però tots morien en l'intent.
Fins que un dia un home que vivia a la zona nord de la Terra, va dir als seus familiars que ell intentaria aconseguir que es pogués travessar el mar. Aquest home es deia Pep. Quan en Pep va dir als seus dos fills que intentaria aquesta fita es van posar molt tristos perquè es van pensar que moriria en l'intent. En Pep, però tenia mo9lta fe en què ho aconseguiria perquè portava molt de temps pensant un bon pla.
Havia construït un coet i se n'aniria a l'espai a parlar amb el planeta més proper a la Terra, Mart. El pla del Pep era que Mart plorés sobre la Terra. En Pep va parlar amb el planeta Mart i després de discutir-ho molta estona van aconseguir que Mart digués que sí.
No va ser gens fàcil fer plorar Mart, però quan s'hi va posar, va plorar molt i molt.
En Pep va tornar al planeta Terra i quan va arribar els seus fills li van explicar que de cop i volta el mar s'havia omplert d'aigua i li van preguntar con ho havia aconseguit.
En Pep els hi va explicar tot i els va dir que ara ja podrien viatjar per tot el món.

Ara ja sabeu perquè el mar és ple d'aigua i també si us fixeu el mar és salat com les llàgrimes.
Així que si mai us expliquen una història sobre per què el mar és salat els hi podeu explicar aquesta història.

Júlia Muntal

CATEGORIA: 6è de Primària

MODALITAT: Dibuix

1r Premi

Ona Lasierra ***FRUITES***

CATEGORIA: 6è de Primària

MODALITAT: Manualitat

SEMPRE ET DURÉ AL COR

Pol Gabarrella

1r Premi

CATEGORIA: 6è de Primària

MODALITAT: Narració

ESTIC MORTA...?

Hola, com va. Sóc la Mr Cloth, la "maleta de roba", com diuen vulgarment els humans. A què no sabíeu que les maletes tenen sentiments?. Doncs fins i tot som més llestes que nosaltres, perquè han ideat una forma de parlar que no en podeu escoltar nosaltres, però nosaltres si que us escoltem.
Sóc una experta en viatges. He pujat en el monstre de quatre rodes que anomeneu cotxe i en el Tità dels mars que en dieu vaixell. Bé, anem al gra: avui , anem un altre cop de viatge!. Els humans de la meva manada han dit que aniran de Barcelona al Marroc, però la qüestió és que aquesta vegada no han dit ni vaixell ni cotxe. Estic molt intrigada per veure quin tipus de monstre utilitzaran per teletransportar-me a la zona on em portaran.
De cop, veig com s'obre l'armari i m'agafen pel mànec de forma horitzontal. Ja els hi tinc dit que m'agafin verticalment!. Bé, crec que aquí comença l'emoció!. La sang en corre per la tela. Estic totalment preparada.
Sortim de la fortificació blindada que ells anomenen casa. Anem tota la manada molt emocionats. Ens dirigim al quatre rodes per anar a l'aeroport, que no sé què és. Em fiquen a la caixa de teletransportació per anar a un edifici molt més gran i més ben presentat que qualsevol altra fortificació. Aquesta fa trenta mocadors de femella alfa d'alt i cent cinquanta com a mínim de llarg. Increïble. Hi entrem!.
No hi he estat mai en aquest lloc. És ridículament gran. És exageradament gran i recoberta de reca transparent. És l'aeroport. Avancem entre multituds de manades d'humans mentre saluda les diferents maletes que em trobo. Ens parem a un lloc on hi a una filera de manades d'humans. Van avançant de mica en mica. I quan ens toca interactuar, ho veig. Veig el terror. Veig la por. Veig la vida a les meves cremalleres. Veig la màquina menja-maletes.
N'havia sentit a parlar, però em pensava que era una llegenda. És més monstruosa que en les històries que ens explicaven les velles maletes. Amb una cinta transportadora i un detector d'intrusos incorporats.
I el pitjor és que em pugen perquè em devori. Prego al gran fabricador:
- Fabricador nostre, que esteu a la fàbrica. Sigui cosit el vostre nom. Vingui a nosaltres el vostre cuir. Facis la vostra maleta, així a la fàbrica com es fa als viatges. El nostre viatge de cada dia, doneu-nos fabricador el dia d'avui. I no permeteu que nosaltres caiguem al bassal. Ens deslliureu de qualsevol mullada, amén.
Adéu fabricador. Adéu ,terra. Adéu , manada. Adéu.
Estic ...morta?. No ho sé, no em sento el cos, però puc pensar. És una sensació estranya. És com si m'haguessin convertit en una simple samarreta. És com si una altra maleta m'estigués aixafant. Bé crec que una maleta m'està aixafant. Ahhh!, crec que és de les rares i més pesants maletes de llibres. Aquestes grasses maletes que si se't tiren a sobre, no sents el cos. No sents el cos, No sents el cos! No estic morta! Estic viva! Síií- Els hi diré als meus amics que he sortit viu del menja-maletes.
Al cap de poca estona, la meva manada em recull a la cinta. Anem ràpidament per un túnel que ens porten al transport que anomeneu avió. És més gran que el quatre rodes però més petit que el Tità dels mars. Té dues ales i una cua, així que li diré als meus néts que després del menja-maletes no hi ha la mort, pots viure i pots pujar al dues-ales. Hi entrem!.

Em porten a una caixa de teletransportació que comparteixo amb altres maletes, i hi conec una maleta molt agradable que es diu Tere Funnert. És com nosaltres es diu la maleta de les joguines. Al cap d'una estona arribem al Marroc, com diu una veu fantasma. Ens agafem, a mi i a la Tere.
Finalment vam passar unes felices vacances i tot això.
De veritat que us ho heu cregut?. Creieu en les maletes que parlen???? jaja, jaja que babaus!!!
- Perdona?
Va dir la maleta
- Què?. Una maleta que parla!!!

Gerard Córdoba

CATEGORIA: 6è de Primària

MODALITAT: Poesia

1r Premi

UN VIAJE

Voy a ser un turista
que irá a ver un pianista
con un amigo extranjero
que es un gran compañero.

Iré a ver un museo
después de un largo paseo
con un divertido guía
que trasmite mucha alegría.

En lugares exquisitos voy a comer
y muchas cosa más voy a saber
tendré una gran satisfacción
y podré cumplir mu ilusión.

En barca voy a navegar
y entre peces voy a nadar
bucear debe ser precioso
claro, si no eres nada miedoso.

Una catedral preciosa voy a visitar
y en muchas playas me voy a bañar
va a ser un viaje muy bonito
si quieres... te invito!.

Clara Madina

CATEGORIA: 1r Cicle d'ESO

MODALITAT: Tecnologia (Fils)

1r Premi

Clàudia Chen

Accèssit

Ona Boté
Judith García Costa

CATEGORIA: 1r Cicle d'ESO

MODALITAT: Tecnologia (Avions)

1r Premi

Guillem Garia

Accèssit

David Nériz

CATEGORIA: 1r Cicle d'ESO

MODALITAT: Tecnologia (Vaixells, Carros, Dinosaures

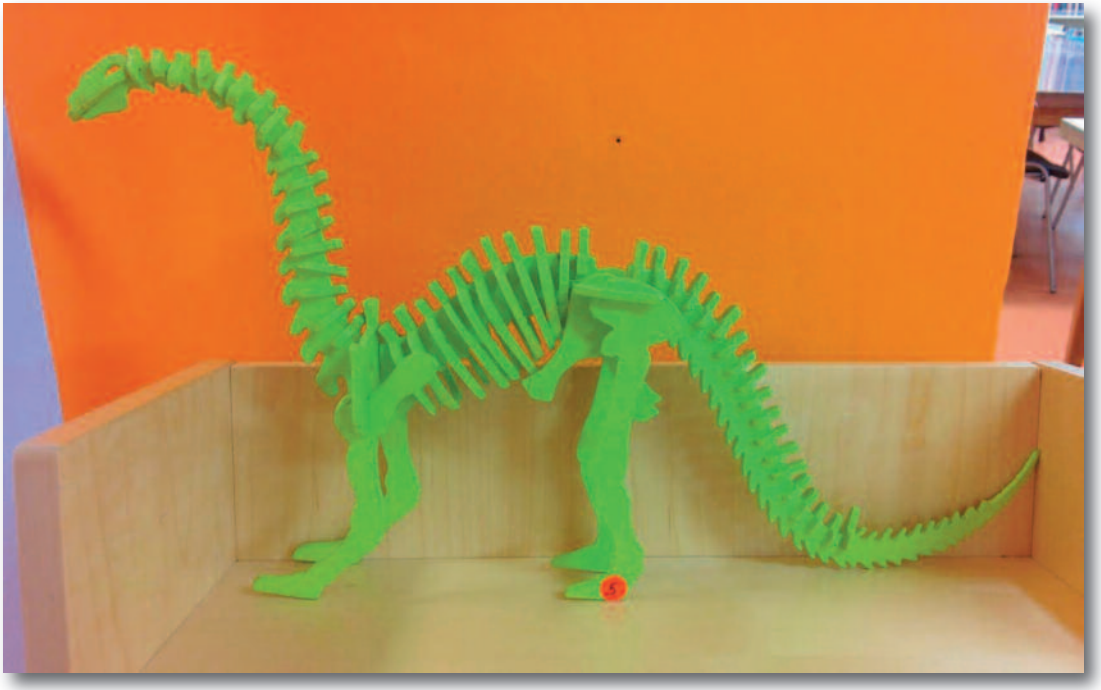

1r Premi

Juan Robledillo
Ignasi Tous

Accèssit

Nil Moreno

CATEGORIA: 1r Cicle d'ESO

MODALITAT: Dibuix i Pintura

1r Premi

Ariadna Pereyra

Accèssit

Carla Parcerisas

CATEGORIA: 1r Cicle d'ESO

MODALITAT: Prosa Francesa

MOI EST MA VIE

1r Premi

Sympatique, c'est moi
Optimiste, je suis aussi
Papa pense que je suis fou,
Hipocrite je ne suis pas
Intelligents sont mes amis
Et gentil aussi

Charmante est ma famillie
Aimable est ma mamma
Lola est sage
Voilà! La gens sont fantastiques
Impressionant est ma vie
Non, je ne peux imagine une vie meilleure
Oh! J'aime ma vie!

CATEGORIA: 1r Cicle d'ESO

MODALITAT: Poesia Anglesa

MY LIFE

1r Premi

My life is a party
with a lot of unicorns.

My life is a fantasy,
where I'm forever young.

My life is a desire,
but I can't choose it.

My life is like a bird,
where I can fly in the sky.

Maria Bartolí

CATEGORIA: 1r Cicle d'ESO

MODALITAT: Prosa Anglesa

MODERN CINDERELLA

One upon a time, a girl called Jeanne was doing her homework. Suddenly, her step-mother entered the room. She said: "Jeanne, you have to do the bed of your step-sisters". " I can't do it now. I'm doing my homework", said Jeanne. " I don't mind your homework, they can't do their beds for themselves!".

Jeanne gave a sigh. She stood up and she went to their room Their room was bigger than her room. Meanwhile, her step-sisters were talking with their friends by phone. She listened to them. They were talking about the ball of that night.

Her step-mother didn't let her go at the ball, but she had a plan.
When they went to the high school, she wore a dress of her difunt mother. She didn't have beautiful shoes, so she wore sports shoes.

In the ball she danced with a handsome boy. They fell in love, but he didn't know who she was. She ran away, because she had to arrive home before her step-sisters. The next day, the boy had a sport shoe of the girl in his locker. She was behind him. He turned off. Theu looked for a few seconds. They hugged a lot of time. They were in love.

Júlia Mas

1r Premi

CATEGORIA: 1r Cicle d'ESO

MODALITAT: Poesia Castellana

1r Premi

UN REGALO DE GRAN VALOR

La solidaridad
es el alma de la amistad,
es ayudar,
es disfrutar.

La solidaridad
no se mide con cantidad,
es un gran valor,
hacerlo con amor.

Para ser solidario
recibir no es necesario,
no es mucha faena,
y el corazón se llena.

La solidaridad
se consigue con facilidad,
si ayudas a los demás,
la alegría de la gente lograrás.

Mireia Martínez

CATEGORIA: 1r Cicle d'ESO

MODALITAT: Poesia Catalana

1r Premi

SÓC SIRIANA

Sóc una noia siriana i el meu país he de deixar.

Deixo enrere el meu passat, que ha sigut dolç i alhora amarg.

i el futur que m'espera de ben segur que serà llarg.

Ara, en el present m'he de centrar

Porto caminats milers de quilòmetres

acompanyats d'injustícia, angoixa i fam,

rius de gent al meu voltant amb una motxilla sense res,

quan encara ens queda de camí un bon tram.

A mesura que avancem, més dificultats ens trobem,

som molts els que busquem creuar les fronteres.

En contra tenim moltes lleis i governs, però no defallirem

i ho intentarem de totes les maneres.

Sóc una noia siriana i el meu somni aconseguiré.

Cada nit mirant la lluna penso en el país que vaig deixar

i cada matí mirant el sol repetiré:

- No deixaré mai de somiar!

Cristina Lleonart

CATEGORIA: 1r Cicle d'ESO

MODALITAT: Prosa Catalana

1r Premi

MEMÒRIES DE CHRISTOPHER

Imaginat que la teva vida fa un gir radical. Les coses no tornen a ser com abans. Quan sobreviure forma part de l'essència. Això és el que li va passar a Christopher. En Christopher era un nen mimat. Plorava per allò que no tenia i cridava als seus pares quan feien una cosa que ell no volia, els tractava com uns esclaus. A l'escola era el nen que tots temien, mestres i alumnes, pobre de tu que el renyessis que els seus pares estaven disposats a fer-te una denúncia. I es que la família d'en Christopher era una de les més riques de Nova York. Durant tota la seva vida, havia viscut en una casa gegant amb totes les comoditats del món. Tenia amics falsos, fora de l'escola, perquè a l'escola, ell feia el que volia amb els nens. Sempre que s'enamorava, la nena fer força havia d'acabar enamorant-se d'ell. Aquest panorama va durar fins la seva adolescència, ja que les noies no li feien cas i els nois sovint es reien d'ell. Ell estava completament descol·locat, les notes seguien altes, però els mestres ja no el temien. En Christopher però, continuava sent com era. Fins que una nit tot va canviar. I el motiu es que ell sempre es reia d'aquells que surten a la televisió, que per culpa de la guerra han d'anar a llocs d'Europa amb condicions miserables. A ell li semblaven la gent més desgraciada de la Terra.

Quan es va llevar, tot li feia mal, va obrir els seus ulls i es va trobar estirat sobre un terra de ciment. Tenia una ferida oberta a la cama, i semblava que tenia ferides per tot el cos. Va intentar aixecar-se, no ho entenia. Què era allò, una broma? Ja parlaria ell amb els seus pares, què s'havien pensat! La cosa es va posar encara pitjor, quan un segona bomba va caure prop seu, la ona expansiva el va fer volar pels aires. Va xocar contra una paret dura que al cap d'uns segons va caure sobre seu. No s'havia què passava, però el que tenia clar era que havia de sortir d'allà. Allò no va ser feina fàcil, tot el cos li feia mal i les bombes el separaven del seu suposat camí. Va caure el terra, va perdre la consciència, això era l'únic que recordava, les cares de nens sirians que s'apropaven prop d'ell. Un tacte fresc li acariciava la cara. Era una esponja. Es va intentar incorporar però no podia. No podia moure les cames, l'únic que va veure va ser un mar. De sobte un noi de la seva edat el va agafar pels braços, en Christopher no es podia moure. Les cames estaven paralitzades, llavors va veure que hi havien més nois i noies. Es temia el pitjor, i si la seva intenció era ofegar-lo al mar? No ho s'havia, però no es podia quedar a mirar-s'ho, de manera que va pessigar al noi i a l'instant va caure al terra. El noi es mirava el braç amb dolor. Els altres nois van agafar a Christopher. Llavors una noia li va mostrar un mapa a Christopher i va assenyalar que estaven a la punta de Síria, seguidament va fer un gest com de que hi havia moltes morts. Ell ho va entendre, estaven en guerra. Seguidament va traçar un recorregut que anava fins a Grècia. Va parar, llavors va seguir fins arribar a Espanya. Christopher s'havia exactament de que es tractava, un dels recorreguts dels refugiats en guerra. Era un broma allò? Volia que de seguida els seus pares l'anessin a buscar! Va mirar a aquell grup. Hi havia quatre nois i una noia de la seva edat, després hi havia un nena d'uns sis anys que plorava abraçada a un ós de peluix. Un dels nois va assenyalar la barca. Era un inflable, i Christopher encara no es podia imaginar d'on l'havien tret, el que si s'havia era que no podria tornar a caminar, les seves cames estaven totalment immòbils. Si era un broma acabaria amb ella, però no estava malament això d'anar amb una barca inflable. Així que deixant enrere les contres que provocava viatjar amb aquelles condicions va acceptar. Durant el viatge pescaven peixos i menjaven pa que duien. Els nois eren molt simpàtics, semblava que Christopher fer fi havia canviat. La noia, especialment, entre ells hi havia una mena de connexió. La nena petita era un encant. El que més impressionava a Christopher era l'esperança d'aquells nois, pel que ell entenia, anirien a viure a Sevilla, on els avis d'un dels nois els acollirien sense problemes. Entre ells hi havia respecte i alguna cosa que els unia als uns amb els altres. Doncs tots havien perdut els seus pares i l'únic que els quedava era l'esperança de que algun dia tornarien a ser estimats, cosa dura d'assimilar, ja que havien abandonat la seva pàtria, un lloc que ells estimaven, que ells havien crescut i ara queia en runes darrere seu. Un dia, els amics de Christopher estaven banyant-se com un dia qualsevol, quan

de sobte, Christopher va veure terra, llunyana, però era terra. Es va posar content. Potser allò era Grècia. De sobte, va veure un munt de pateres que es dirigien al mateix lloc, però aquells viatjaven en condicions més dures, no hi havia tant espai i molts no aguantaven tot el viatge. A Christopher se li va encongir el cor. Quants nens petits devien haver mort? I ell pensar que es reia d'aquestes persones. Continuaven remant cada dia, cada vegada més a prop d'aquella terra misteriosa. Fins que un dia van arribar a la conclusió que Christopher s'havia de banyar d'alguna manera, així que les dues noies no miressin, Christopher es despullaria de les seves robes i els seus amics l'ajudarien a banyar-se. No va ser feina fàcil, però ho van aconseguir. La noia el cap d'uns dies estava molt amb ell, compartien el mateix sentiment, s'estimaven. Així que un dia inesperat va caure un petó. Un petó de veritat. Es van somriure. Els nois van quedar parats. Van aplaudir fortament, llavors tots van riure. Així ells havien començat una relació que perduraria durant tot el viatge. Llavors va passar. Prop d'aquella terra, segurament Grècia, la patera va començat a desinflar-se. Tot va passar molt de pressa, Christopher al no saber nadar per culpa del seu problema causat per l'impacte de les bombes, va començar a fer gestos bruscos i poc a poc es va anar enfonsant. Els seus amics van provar d'ajudar-lo, però era inútil.

Christopher es va aixecar suat, i la seva respiració estava accelerada. Havia caigut del llit. Un simple somni. No podia ser, on eren els seus nous amics? Si allò era un somni havien aconseguit arribar a Sevilla finalment? Durant aquells dies Christopher va canviar. A l'escola tenia el seu grup d'amics i era molt agraït amb els seus pares, fins i tot insistia perquè donessin diners a ONG que ajudaven als refugiats.

Com un dia qualsevol, Christopher tornava de l'escola. Va parar al quiosc per comprar algunes llaminadures i llavors ho va veure. Va veure al diari, a la portada una imatge dels seus amics sirians, hi eren tots. El títol hi posava; Grup de nens sirians viatgen il·legalment però salven les seves vides. No s'ho podia creure, era possible que no hagués estat un somni? Ho potser havia vist aquella imatge inconscientment dies abans i havia somiat amb allò. Allò era igual, el que importava era que estaven bé i que ell havia canviat com a persona. I que potser més endavant tindria l'oportunitat de tornar a veure els seus amics.

1r Premi

Júlia Mas

CATEGORIA: 2n Cicle d'ESO

MODALITAT: Pòsters Digitals

Joel Soler
Àlex Castillo
Daniel Quintana

1r Premi

CATEGORIA: 2n Cicle d'ESO

MODALITAT: Audiovisual

Clara Duxans
Àngels Guerras
Alba Roma

1r Premi

CATEGORIA: 2n Cicle d'ESO

MODALITAT: Fotografia

FOTO LLIBRE

Joaquim Córdoba

1r Premi

Carla Corrons
Frank Cai

CATEGORIA: 2n Cicle d'ESO

MODALITAT: Tecnologia

CIRCUITS

Noa Frías
Arnau Espejo

1r Premi

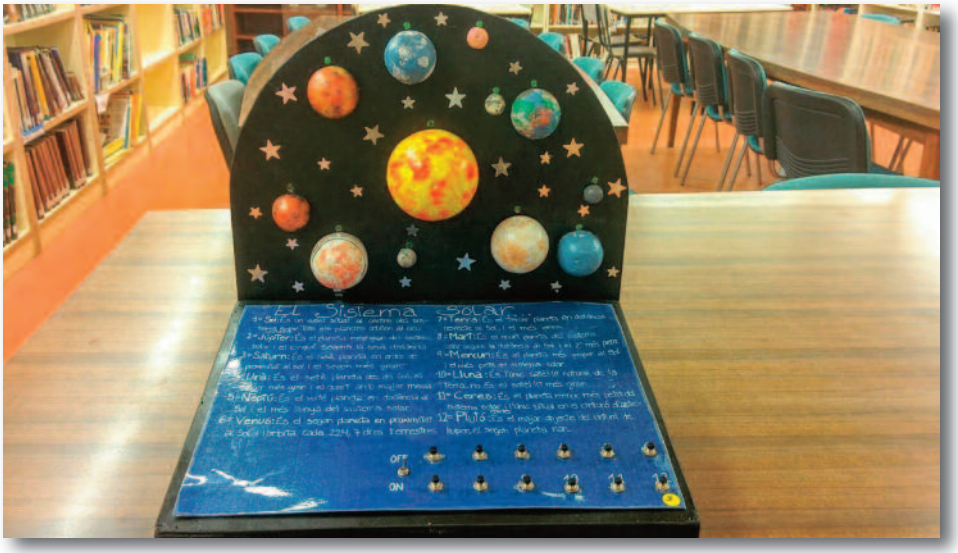

ESTRUCTURA

Accèssit

Emma Cornadó
Laura Bellet
Paola Maldonado
Marta Castells
Cristina Fernández
Clàudia Zafra

CATEGORIA: 2n Cicle d'ESO

MODALITAT: Prosa Francès

HISTOIRE D'AMOUR

A Mequinensa, un village près de Lleida, un groupe d'amis adolescents sortaient chaque samedi dans l'après-midi à la place du village, ils y allaient pour danser. Pendant que la musique sonnait et les gens dansaient, il n'y avait pas un jour où un garçon ne regardé pas la fille qui était toujours là. Elle se rendait compte. Les semaines passées.
Jusqu'à un jour, le garçon, qui s'appelait Juli, a décidé de demander à la fille, qui s'appelait Teresa, de danser avec lui. Sans y réfléchir, elle a accepté l'invitation de Juli, elle l'attendait depuis longtemps. Ils ont dansé sur toutes les chansons jusqu'à la dernière. Le garçon et la fille, avaient sept ans de différence. A partir de ce jour, chaque samedi, ils devenaient un couple de danse. Ensemble, ils riaient et ils passaient du bon temps. Il se sentaient très confortable quand ils dansaient. Et au fur et à mesure que le temps et les chansons passaient, ils se connaissaient de mieux en mieux. Quand un an est passé, Juli est allé chez Teresa pour la première fois. Ils se voyaient tous les jours pas seulement les samedis mais ils n'étaient seules. Le père de Teresa était toujours derrière eux.
Quand Teresa avait vingt-deux et Juli vingt-huit, Juli a demandé au père de Teresa la main de sa fille, et comme son père était d'accord, ils se sont marié et ils sont allés habité à Barcelone parce-que Juli, avait une nouveau travaille là.
Ils ont eu deux garçons, Xavier, qui est mon oncle et Juli, mon père. Quand ses garçons sont devenu grands et qu'ils se sont mariés, ils sont allés habité à Granollers et Juli et Teresa aussi. Ils ont achetés une maison et ils ont vendu celle de Barcelone.
Entre toutes les choses qu'ils amaient, comme par exemple, voyager et jouer aux cartes, ce qu'ils aimaient le plus faire c'était danser.
Quand ils sont devenu vieux, les médecins diagnostiquèrent un cancer a Juli et en sept ans, il mourait. Cet amour était un amour jusqu'à la mort. Teresa ne l'oublie pas encore et elle ne l'oubliera jamais. Elle pense toujours à lui et je suis sûre que lui aussi.

1r Premi

MAR ROCA

CATEGORIA: 1r Cicle d'ESO

MODALITAT: Prosa Anglesa

SHE

I'm sitting against the cold wall of my poky room, it may be midnight, but I'm not completely sure about that, because I'm not able to see the clock from where I am, instead I'm looking through my window to the other side of the street, it's cold out there, and sometimes I ask my self how is she able to stand still without moving at all in the night, but I never can figure it out. I reckon I'm with a numb arm but that doesn't bother me at all, because I can't take my eyes off here, she has a kind of dazzling bright light, that shines in the middle of the darkest nights.

Each day I wait till the sun goes down, and my parents go to sleep, then I quietly go downstairs and lie on the wet grass of my garden. I stare at her for hours, her breathtaking smile fascinates me, her overwhelming eyes, her round face… I sometimes spy her, I hide between the trees that are her my house and I stay there she's beautiful, each night wears a different dress that goes from white to black passing through all dulls of grays all of them are spellbinding, and have something that makes them really special. However there's one day that she completely disappears, and I'm not able to see that light, those day I feel empty inside, and I search her but I never find her. Definitely I can say

I'm in love with the moon

David Pasquet

1r Premi

CATEGORIA: 2n Cicle d'ESO

MODALITAT: Poesia Castellana

1r Premi

MI HÉROE

Eterno luchador, siempre fuiste vencedor.
Desde pequeño, luchabas por un sueño.
Eras tú ese joven argentino
que sin miedo aquí vino.
Tu sonrisa permanente
que tengo siempre en mente.
Siempre sonreías, incluso en malos días.
Todos sabáimos que eras
más que una raqueta
ahora otra liga juegas,
jugador de otro planeta.
Tu nombre Elías Estrella
quién lo diría, ahora la más bella.
Sé que pudiste llegar a crecer
y ahora lloro por volverte a ver.
Gracias por existir,
ahora tu eres mi estrella a seguir.
Tengo que decirte adiós compañero,
ya jamás olvidaré este enero.
Querida estrella fugaz,
que descanses en paz.

Clàudia Zafra

CATEGORIA: 2n Cicle d'ESO

MODALITAT: Prosa Castellana

1r Premi

Un consejo para Camila

En medio de colinas verdes, en un valle poco profundo, se alzaba con dificultad una pequeña casa. La pintura gastada de la fachada dejaba ver los ladrillos de debajo y largas grietas hacían evidente la edad del habitáculo. Cómo aquella casita se mantenía en pie era la gran pregunta pero, cuando entrabas dentro, las dudas se desvanecían.

Camila siempre había vivido allí con su madre. Aunque el espacio era reducido, tenían todo lo que necesitaban para su sencilla vida. Al entrar, te recibía un pequeño comedor con una cocina rústica adjunta. Una mesa menuda pero robusta presidía la sala y dos grandes ventanales le proporcionaban luz y sensación de amplitud. Dos habitaciones y un baño acababan de completar el hogar. Camila se había preguntado muchas veces cómo era que su casa no se había derrumbado. Cada vez que llovía, el techo se llenaba de goteras y, cuando empezaba a soplar un poco de viento, parecía que el tejado se avanzaría. A ella le gustaba pensar que era el amor y la calidez lo que la mantenía en pie.

A pesar de no tener mucho espacio en el interior, Camila disponía de un valle entero para disfrutar. A veces salía para recolectar frutos y hierbas o para ir a buscar agua en el cristalino río que caballgaba refrescante montaña abajo. Otras veces, salía simplemente para admirar los ciervos y los conejos que paseaban tranquilamente por los alrededores. Hasta cuando no podía salir de casa a causa del mal tiempo el valle era interesante. En las mañanas en las que una densa neblina se instalaba en medio de las colinas, su madre

siempre le decía que era mágica y que les protegía de los monstruos. Camila nunca se lo creía del todo, pero igualmente se sentía más segura.

Un día, su madre la llamó y le dijo que había estando pensando en mudarse más cerca del pueblo. A pesar de ser un sitio muy armonioso, allí había pocas oportunidades de prosperar. Añadió que, por esa razón, ella tenía que ir a ver a la Gran Bruja, la cual era conocida por dar sabios consejos a aquellos que los merecían. Y así que como Camila, que nunca se había movido del valle, empezó su aventura.

Pasó tres días y dos noches andando, subiendo y bajando por las colinas. Las instrucciones de su madre habían sido claras: tenía que seguir el río hasta encontrar la Roca del Gigante y, una vez allí, tenía que cruzar el río. La cueva de la Bruja se encontraba detrás de la Roca.

Finalmente, llegó al punto indicado: una enorme roca grisácea y arrugada se alzaba imperturbable a la otra orilla del río. Camila había tenido miedo de no saber reconocerla, pero era imposible confundirla. Así que, sin perder tiempo, empezó a adentrarse en el río. Se había bañado muchas veces en el tramo más próximo a su casa, pero esta vez era diferente. El agua era gélida y al instante empezó a sentir pinchazos por todo el cuerpo. Llegó a la parte más profunda del río, allí donde sus pies no tocaban el lecho y la corriente la arrastraba con más fuerza. Era difícil mantener su cabeza a la superficie, pero con un esfuerzo logró llegar a la otra orilla. Sus manos temblaban, su cuerpo tiritaba. No tenía tiempo que perder: allí, majestuosa, se alzaba la Roca del Gigante.

Camila empezó a rodear la roca. En un abrir y cerrar de ojos, la roca comenzó a temblar, a moverse. Algunas rocas más pequeñas rodaron montaña abajo y las tuvo que esquivar. De repente, una roca del tamaño de un elefante salió propulsada en dirección a la chica. Ella se tiró al suelo en el momento justo en el que la roca pasaba por donde había estado su cabeza. Más rocas siguieron atacándole y ella tuvo que agacharse, esquivar, zafar y rehuir de ellas. El asalto no cesó hasta que Camila hubo rodeado toda la Roca del Gigante.

Si Camila se esperaba una gran entrada a la cueva, quedó decepcionada. Una grieta ligeramente más ancha que las otras era la única abertura que se adentraba a la cueva. Recogió el poco valor y las pocas fuerzas que le quedaban y entró. Una amplia sala con un techo altísimo lleno de estalactitas de colores cambiantes se abría. En el centro, había una mujer sentada en un trono negro. Tenía el pelo largo y oscuro y llevaba puesto un vestido morado. El vestido era sedoso y parecía que tuviera siluetas moviéndose por la superficie de la ropa. Una espesa neblina, que parecía salir del mismo trono, se extendía por el suelo de la cueva.

Camila avanzó lentamente hasta que llegó delante de la Gran Bruja. Le preguntó cual era el secreto para prosperar. Entonces, sin que la mujer moviera sus labios, una voz retumbó por la sala:

- Querida Camila, todo lo que necesitas para prosperar ya lo has hecho. Solo tienes que aplicarlo a la situación que te preocupa. Te has esforzado mucho para llegar hasta aquí, esta es la clave para el éxito.

La cueva quedó de nuevo sumida en el silencio. Camila comprendió que este era el consejo que necesitaba. Inclinó su cabeza hacia la Bruja como forma de agradecimiento y respeto y salió de la cueva. La chica deshizo su camino, esta vez sin que las rocas le atacaran. También esperé a cruzar el río hasta que estuvo más cerca de su querida casa.

Una vez allí, se fundió en un abrazo con su madre y le contó su aventura. A partir de aquel día, ella y su madre encontraron un trabajo en el pueblo. Cada día se esforzaron y trabajaron para mejorar. Nunca tuvieron que abandonar aquel valle idílico en medio de colinas verdes.

CATEGORIA: 2n Cicle d'ESO

MODALITAT: Poesia Catalana

EL MEU AVI

1r Premi

Les vivències i aventures
que el meu avi va tenir,
es mereixen ser contades
per no deixar-les morir.

De ben petit va ser forçat
a madurar ràpidament
i veure la crueltat
d'aquells que no tenen pietat.

Va créixer en una guerra
plena de plors i horror
amagant-se sota terra,
envoltat de por i temor.

Quan per fi tot va haver acabat
va deixar-ho tot enrere
sentint-se lliure de veritat,
va deixar d'estar amagat.

L'avi un home molt valent,
ple de vida i vivències,
de tenir-lo estic content,
quan m'explica experiències.

Una vida dura ha viscut
en guerres i dictadures
però sempre ha sabut,
valorar el que ha tingut.

Ell m'ensenya a continuar
aprofitant cada moment,
i al trobar-me obstacles saltar,
sense por a fracassar.

Alba Graupera

CATEGORIA: 2n Cicle d'ESO

UN AMOR SINCER

Era dissabte, el meu avi estava a punt d'entrar a quiròfan, mentrestant jo, la Paula una nena de deu anys, estava esperant impacienta dins d'una sala amb els meus pares, en Jordi i la Marta. Avui operaven per tercera vegada consecutiva al meu avi Josep, d'una malaltia respiratòria als pulmons. Estava segura que tot sortiria bé, ja que el meu avi era una persona forta i molt valenta. L'operació va durar més o menys una hora. Passada aquesta hora, el doctor Marc, el metge encarregat de l'operació, va sortir de quiròfan i ens va explicar que havia anat perfecte, millor del que s'esperava. Això va alegrar i tranquil·litzar a tota la família una mica. Abans que se n'anés un altre cop a quiròfan li vaig preguntar:

- ¿Perdona, que puc veure el meu avi?
- Hola petita, podràs veure el teu avi al cap d'una horeta. Durant aproximadament aquesta hora el teu avi estarà en observació per tal que ens assegurem que està bé i així també el farem descansar una mica, ja que les operacions solen ser pesades.
- D'acord, moltes gràcies per respondre'm. ¡Ens veiem!

Al cap d'una hora vaig decidir pujar, amb el permís dels metges i dels meus pares a l'habitació on es trobava el meu avi, per tal de veure com estava, i parlar una mica amb ell, ja que me l'estimava molt. Vaig entrar per la porta i en veure'l li vaig preguntar:

- Hola avi. ¿Com et trobes?
- Hola maca, estic bastant bé, estic content d'estar al teu costat.
- Avi he patit molt per tu, però m'agrada veure't amb aquest somriure als llavis.

A mi m'agradaven molt els contes i molt més quan me'ls explicava el meu avi extraordinari, així que li vaig preguntar:

- ¿Avi, no t'importaria explicar-me aquest conte que he portat, no?
- I tant que no preciosa. ¡A què esperes!

Vaig pujar al seu llit d'un salt i em vaig asseure al seu costat. Li vaig donar el conte, me'l va agafar i va començar:

- Una vegada hi havia...

Un cop va acabar de llegir-lo li vaig agafar la mà, i li vaig dir:

- Avi ets una persona molt especial per a mi.

El meu avi, era una persona molt sensible i de seguida es va emocionar. La seva reacció va ser abraçar-me i tot seguit em va dir:

- ¡Per a mi tu ets una néta única! ¡Espero no perdre't mai! ¡No ser com tu fas però, ara mateix em sento nou!

Ens vam tornar abraçar i vam riure junts. Tot d'una van entrar els meus pares i la meva mare em va dir:

- Paula és hora que el teu avi descansi, demà ja el tornarem a veure.
- D'acord mama.

Vaig acomiadar-me del meu avi fent-li una abraçada i un petó a la galta.

- Adéu. - vam dir els meus pares i jo.
- Adéu, i cuideu-vos. - va dir el meu avi.

Tornant cap a casa només pensava en ell. Estava contenta perquè l'endemà el tornava a veure, però no volia que li passes res durant la nit. Jo, era una persona molt patidora i encara més quan la persona malalta era molt important per a mi.

L'endemà a dos quarts de deu del matí vam pujar al cotxe i vam dirigir-nos cap a l'hospital. Durant el trajecte estava nerviosa, ja que avui era un dia important perquè deien els resultats de l'operació. Jo tenia l'esperança que tot seria correcte, sincerament el meu avi s'ho mereixia després d'haver enfrontat tres operacions. Però per altra banda pensava que si no era així, no ploraria, al contrari li donaria ànims, com una bona néta. En trepitjar l'hospital vaig córrer ràpid fins a l'-habitació 33, allà és on es trobava el meu avi. Vaig entrar per la porta i vaig dir:

- ¡Bon dia avi!
- ¡Hola petita!

Els meus pares, la meva àvia Mercè i el metge, dos minuts més tard van entrar per la porta. Em vaig arraulir al llit de l'avi i li vaig agafar la mà ben fort. Era el moment, el metge portava les dades de l'operació en un sobre. Les va obrir i va dir:

- ¡Bon dia Josep! Primer de tot dir-te que ets un campió i un exemple de superació per a tot l'hospital. Et vinc a dir els resultats de l'operació d'ahir. Has d'estar ben content perquè de moment no hauràs de tornar a fer-ne cap. ¡La malaltia respiratòria que tenies als pulmons ja no hi és!

Ostres, quina il·lusió que devia tenir l'avi en aquests moments. Jo estava molt contenta i vaig mirar-lo amb un somriure d'orella a orella. Ell em va dir:

- Estic segur que aquesta malaltia no s'hauria curat a part dels metges, si no hi hagués la meva néta aquí. ¡Ella és increïble! ¡Me l'estimo molt!

Em va caure una llàgrima per la galta, no tenia paraules, era un avi especial, com ja li havia dit diverses vegades.

Durant aquells dos dies a l'hospital vaig madurar de cop. Vaig aprendre un munt de coses però la més important i més clara tenia en el meu cervell era que l'adjectiu rendir-se, mai definiria el meu heroi, el meu avi.

Mireia Boix Roca

1r Premi

Del wee! al Pii!

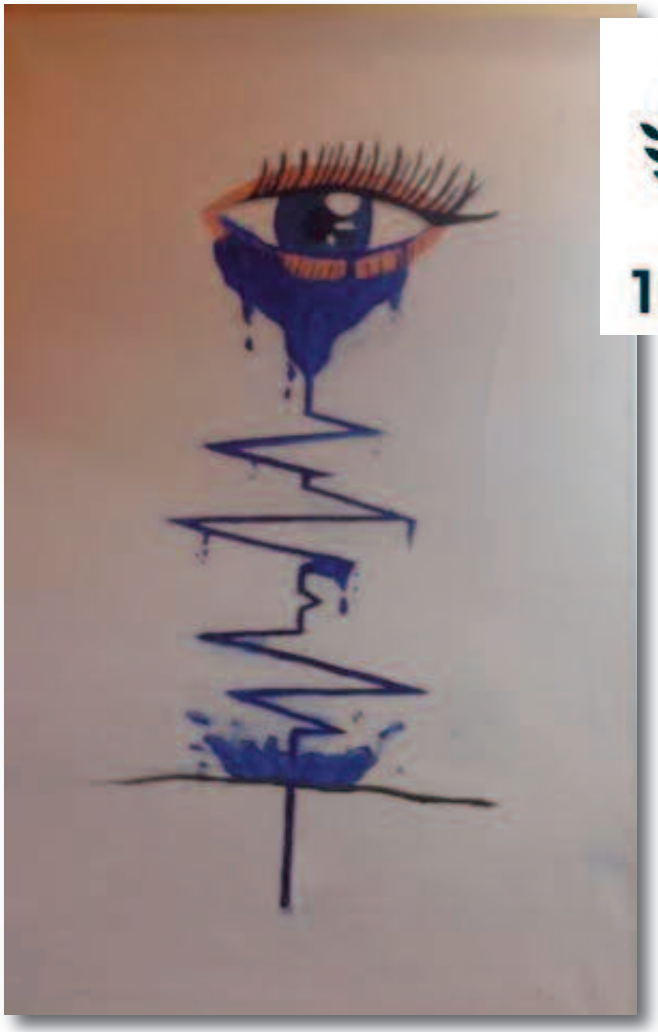

Toni Ramal

1r Premi

Ceguera voluntària

Anna Torras

Accèssit

CATEGORIA: Batxillerat

MODALITAT: Fotografia

1r Premi

Laia Mestre

WHAT CAN WE DO TO BE GREEN AND HELP SAVE OUR PLANET?

In the last years, people have been doing certain things which aren't good for the planet. At the beginning we didn't know about that, but now that we do, it's becoming really hard to change our habits.

In the first place, we should start using renewable energy fron solar panels and wind farms because, due to the limited quantity we have of fossil fuels, we'll have run out of them in a few years. We also have to keep in mind how bad they are for our planet.
Secondly, we must know that because of the overuse of cars we produce greenhouse gases and, as a consequence, warm up the Earth and melt the polar ice-caps. As a solution, we should use unleaded petrol and public transport more often in order to reduce our carbon footprint.
Last but not least, we need to recycle. If we don't, our residues usually end up in the sea and, consequently, kill aminals which live there. We must remember the 5 Rs and use them in our daily life.

To sum up, we need to start making changes and hopefully, in a few years we'll be doing these things and we'll be taking good care of the most important things in the world: our planet.

Mercè Mayol

1r Premi

CATEGORIA: Batxillerat

MODALITAT: Poesia Castellana

CORAZÓN NEGRO AZABACHE

Impías tus manos,
manchadas con mi dolor,
Impíos tus labios,
del más gran amargo sabor.
Contigo no puedo,
tu oscuridad a mi alrededor,
sin ti yo muero,
mi oxígeno es tu olor.

Escapaste con mi alma,
que como un trofeo arrebataste,
sumiéndome en un sueño eterno,
del que nunca me despertaste.
Al desvanecerse mi libertad,
a un mar de perdición me arrojaste,
lleno de espinas de las rosas,
que un día me regalaste.

Fuego incandescente,
tortuosa llama en el pecho,
sintiendo tu presencia,
sintiendo tu sombra al acecho.
Me utilizas a desgana,
no soy más que un desecho,
Me engañas y traicionas,
llenas de clavos mi lecho.

Ángel caído del cielo,
batir de alas incesante,
llevame al Paraíso contigo,
sácame de este mundo asfixiante.
Llegadas las puertas del cielo,
con un dolor agonizante,
la llave que abre la eternidad,
mi Corazón negro azabache.

1r Premi

Marc López

CATEGORIA: Batxillerat

MODALITAT: Prosa Castellana

MI ALMA COMO OFRENDA

Era un noche de verano y la brisa golpeaba los porticones con ímpetu. Ese inminente y perturbador estruendo me despertó de mi plácido sueño. Me acerqué a la ventanilla y me asomé para ver qué sucedía ahí fuera. No había nada, ¿sería todo fruto de mi imaginación? Lo dejé pasar y me volví a mi lecho, pues estaba muy cansado y quería reposar las últimas horas que me quedaban antes de partir hacia Essex.

Abrí los ojos con rudeza pese a que algo me rutilaba. El despertador marcaba las seis, así que me dispuse a preparar mi ligero equipaje. Por supuesto, no olvidé incluir mi diario, el cual llevaba a todas partes conmigo, para anotar todos los momentos inquietantes que viviera a lo largo de mis días en la Rectoría de Borley. Antes de partir, me acomodé en el viejo sillón de terciopelo y me tomé una taza de té verde. Cerré las ventanas por temor a que los fuertes vientos pudieran ocasionar algún que otro estropicio en mi hogar.

Dejé atrás mi humilde morada y me encaminé hacia la oscura travesía que separaba la ciudad de la villa en que me alojaba. El crepúsculo daba un aire sobrecogedor al ambiente. Me perdí entre aquellos prominentes y frondosos árboles des de donde era capaz de divisar la oscura carretera que debía tomar para llegar al centro de la ciudad.

No se escuchaba ni un alma en aquel largo sendero. La presencia de voces tenebrosas en mi mente me perturbaba de tal manera que eché a correr sin mirar atrás. Tras largo rato de camino en plena oscuridad, por fin un rayo de luz se entreabrió entre las copas de los árboles, dejándome así ver el brío que despertaba la ciudad. Una vez allí, un hombre me hizo señas y me dirigí hacia él. Lo primero que me dijo fue que él había sido asignado para llevarme hasta la Rectoría de Borley. Aquel hombre no dijo ni una palabra en todo el trayecto, pues parecía tan asustado como yo. El coche parecía bastante antiguo e inestable, y apenas cabía en él. Asimismo, estaba cargado de olor a tabaco puesto que el conductor se fumaba un cigarrillo tras otro para intentar calmar su desasosiego. Nos adentramos en un camino rocoso y con una pendiente muy prominente. El vértigo que desde bien joven padecía me hizo marear, de tal manera que preferí recostarme sobre la ventanilla y rápidamente caí en un profundo sueño del cual desperté minutos antes de llegar a mi destino. Entreabrí mis ojos y lo primero que vi fue una casa llena de escombros. Entre la hilera de arcos de medio punto se encontraba un anticuado pórtico en el que me esperaba una mujer de mirada penetrante con la que no crucé ni media palabra. Tan solo se dispuso a mostrarme el camino a mi habitación. Llevaba consigo un mantón negro y una gran cruz dorada que presionaba contra su pecho mientras repetía constantemente un seguido de palabras que no llegué a entender. Parecía que estuviera recitando oraciones para mantener lejos a espíritus malignos que según cuenta la leyenda se manifestaban cada vez que un nuevo huésped se alojaba en la casa. Una vez llegué a mi estancia, percibí un olor a cerrado un tanto repugnante. Debido a ello, decidí abrir la pequeña ventana de cristales diáfanos, los que impedían que entrara la luz en su totalidad. Me di cuenta de que no había ni una triste cama en la que poder descansar tras aquella jornada tan agotadora, sólo un viejo y desgastado colchón. De repente escuché un seguido de marcados pasos que hacían crujir la ya desgastada madera. Éstos se aproximaban a paso lento hacia la escalera que unía la planta baja con mi habitación. Me asomé por una rendija de la puerta para ver de quién se trataba. No había nadie.

Me volví hacia la habitación y de lo primero que me percaté fue que la ventana estaba como al principio, totalmente cerrada. Aunque tal hecho me sobrecogió, decidí dejarlo pasar y recostarme sobre el estropeado y maloliente jergón. Los párpados me pesaban a causa de mi cansancio y no tardé en caer de nuevo en un sueño. Debí pasar tanto rato dormido que al despertar ya había oscurecido. Dirigí mi mirada hacia un antiguo pero bien conservado reloj de péndulo; éste marcaba las 3:03 de la madrugada. Intenté conciliar de nuevo el sueño, pero me fue imposible. Pensé en bajar a la cocina y tomar un fresco vaso de agua acompañado de algo para comer ya que no había probado bocado desde que llegué. Lo que vi al abrir el primer armario con el que me topé fue un sinfín de cruces de madera ordenadas por tamaños. Realmente, me impresionó la gran cantidad de crucifijos que se encontraban allí. De repente, noté que alguien reposaba su mano sobre mi hombro. Estaba aterrado; una brisa de aire me recorrió el cuerpo de arriba abajo y de reojo pude observar el rostro de la anciana mujer que me atendió el día en que llegué. Volví a mirar al frente, cuando alguien con una voz rasposa me susurró al oído: ¿Quién te ha dado permiso para abrir el armario? Te aconsejo que regreses a tu alcoba de inmediato y que permanezcas en ella a partir del momento en que empiece a oscurecer. No pases por alto esta advertencia, pues te jugarías la vida.

Me giré apresuradamente y me percaté de que estaba solo. Aquello era insólito, así que decidí acostarme de nuevo, o si más no intentarlo.

Un fuerte golpe hizo que despertara con el corazón en un puño. El reloj se había caído y roto en añicos. Casualmente, éste seguía marcando las 3:03. Me pareció un dato curioso, ya que se dice que cada vez que un sujeto despierta a dicha hora es porque Satán le ha citado para que pague por sus pecados. Me dispuse a salir del cuartucho para tomar un poco el fresco, pues estaba demasiado agitado. Una vez preparado para salir, noté una cierta resistencia en el pomo de la puerta que me impedía salir al exterior. ¿Estaría cerrada bajo llave? Cogí la pluma y plasmé en mi diario cómo me sentía. Justo antes de cerrarlo, una pequeña nota se escapó de entre las páginas. Ésta decía: No hagas ni digas nada de lo que te puedas arrepentir. Un insignificante error te arrastraría hasta el infierno.

Quedé absorto, se me heló la sangre, no sabía cómo reaccionar ante tal situación. Noté una presencia de alguien que me estaba acechando. Era la vieja que vigilaba la Rectoría. Parecía como si controlase cada paso que diese, un alma pegada a la mía. Me lanzó una mirada que desprendía odio hacia mí y una sonrisa pérfida se dibujó en su rostro. La mujer me susurró: Has entrado en mi juego, así que será difícil que salgas de él sin antes probar el sabor de la venganza. Cuando me volví hacia ella, ya había desaparecido.

Una vez había oscurecido, me adentré sin temor alguno hacia el camino que envolvía la casa. Decidí llevar conmigo un candil que encontré en el armario que no debí abrir, pues me ayudaría a seguir el camino. Era un camino insignificante y no se palpaba ni un alma a aquellas horas. Fue entonces cuando una ligera y gélida brisa me apagó la llama del candil. Cuando estaba dispuesto a volverlo a encender, otra corriente de aire aún más intensa me rozó el brazo haciéndome soltarlo de un plumazo. Cuando me incliné a recogerlo, una fría y áspera mano me agarró la muñeca con ímpetu. Empecé a gritar y agitar mi brazo para que fuera quien fuera se apartara de mí. Tras la resistencia que me supuso, conseguí soltarme pudiendo huir lejos del lugar sin mirar atrás. Una vez habiéndome adentrado en el bosque que me llevaría hacia la salida, recordé que me había dejado algo muy importante en la casa, mi diario. No podía marcharme sin él, era uno de los pilares de mi vida del cual no me podía deshacer. Retorné. Una vez en la habitación y con el diario en mano decidí quedarme allí y partir al amanecer, pues estaba demasiado fatigado y en total oscuridad no sería capaz de encontrar el camino.

Al día siguiente, me levanté sofocado, pues un extraño olor a quemado me desconcertó. Cuando fui a girar el pomo para salir del aposento, me di cuenta de que estaba encerrado. Estaba desesperado, pues misteriosamente el reloj volvía a estar en su lugar, marcando de nuevo las 3:03. Había llegado mi hora. Cada vez el calor era más intenso; las llamas empezaban a extenderse por la habitación a una rapidez extrema. Perdí el conocimiento, desplomándome así al suelo, en el que me encontraba extendido, dispuesto a que el demonio se hiciera con mi alma.

Laura Moyano

Qui som?

Qui som realment? Qui som en aquest inmens planeta? Mai hi ha hagut una resposta exacte, però jo amb uns versos ho definiré a la meva manera:

Som creadors de la gana, la tristesa i el dolor,
creadors de l'avarícia, la riquesa,
la pobresa, la misèria i la traïció.

1r Premi

Creador de l'amor i l'engany,
creador dels judicis i les lleis,
de les injustícies i tribunals.

Creador de la fam i l'obesitat,
de l'humiliació i de la falsa amabilitat,
de les trampes i la caritat.

Creador de dubtes i respostes,
de béns i mals,
de les depressions i alegries.

Creador de l'odi i utopies,
de la por, l'amistat i l'enemistat,
això és només una petita part del que som.

Amb el temps anirem desxifrant aquest enigma el qual la vida ens ha plantejat...

Guillem Gabarró

CATEGORIA: Batxillerat

MODALITAT: Prosa Catalana

LA TERCERA PORTA

Foscor. Una foscor interminable m'abraça. Silenci. Ni un soroll pertorba ara el meu ser. Perquè simplement sóc. Una descripció de com em sento? No crec que sigui possible parlar d'això només en termes dels cinc sentits. Tan sols puc dir una cosa: el dolor ja no hi és. És l'única instància de la qual estic segur. Si més no, això és bo, no? Perquè el dolor deriva en feblesa. I la feblesa acaba en perdició. Mentre penso i no penso, mentre caic i no caic, mentre sóc i no estic segur de ser, el temps passa. O potser aquí no passa? Un segon, una hora, un any... Què és el temps quan no tens algú per compartir-lo? Soledat. Això també forma part d'aquest paisatge buit. Paisatge.

Recordo el blau del cel, recobert amb núvols nivis. Recordo el color verd dels arbres i... fulles. Recordo fulles caient: marrons, grogues, algunes verdoses, d'altres vermelles... el vermell. Color potent, color de força. Però també de feblesa. Altre cop ens trobem amb aquesta aparent debilitat de l'home, més fràgil que una fulla seca de tardor... tardor. Molt de roig, por i després... res. Després és ara. Ahir i demà son conceptes sense sentit aquí. Quants dies he estat caient? No ho sé.

Però sé que hi ha un fons, ho sé perquè hi sóc i per fi obro els ulls. Els tenia tancats o és que veritablement vagava pel buit d'un espai imprecís? O potser per algun racó ignot de la meva ment? És igual, a la fi torno a tenir el terra sota els meus peus. Enyorança. Mai havia experimentat una de tan forta fins que no vaig estar una eternitat o un segon, qui sap, suspès en un aire que ni tan sols se sentia com aire.

Estic en una habitació cúbica de parets uniformes, més blanques fins i tot que els núvols que antany vaig admirar i observar amb curiositat. Tan blanques que, potser, no eren ni parets, sinó un altre buit sense inici ni fi, però aquest cop blanc. I s'estenia per tots llocs. La única cosa que allà destacava era una porta, que s'alçava a unes passes de mi, més negra que l'atzabeja. No tinc res a perdre per obrir-la i endinsar-me al que sigui que hi ha al darrere. Potser el que seria més adient a dir és: no tinc res.

Només entrar dins de la següent estança, la porta es tanca davant meu, provocant un fort estrèpit. Em giro com a acte reflex, però la taula de fusta negra ja no hi és. Ara sóc en una habitació groga. És, de nou, una habitació monocromàtica, sense res a les parets. I de nou, una porta es troba davant meu, però ara més lluny que l'altra. Camino, em dirigeixo a la porta que espero em porti a algun lloc menys monòton. Aquest cop, qui hagi sigut el que hagi deixat la porta allà, ha escollit el color que menys m'agrada: taronja. Odi. No sento cap aversió cap a una imatge que en un passat m'hauria provocat ira. O potser tristesa. Segueixo donant passos i, cada cop que m'apropo, veig és clarament un cartellet que posa "Sortida".

M'emociono, per primer cop des que estic aquí. Però una cosa m'atura. Més que una cosa, un soroll, però no del tot... un crit. Ja és definitiu. Però ara en són més, crits de desesperació, de dolor, d'ajuda... Però vénen de darrere i jo he de seguir endavant. He de veure que hi ha darrere de la porta de sortida. O potser no... Què hauria de fer? Travessar una porta que m'assegura una alliberació o almenys em permet de seguir aquest sense sentit o com sigui? Girar-me i perdre l'oportunitat de sortir per veure una imatge que m'atrapi en un mar d'emocions?

Ajudar, mirar primer per un mateix. Generositat, avarícia. Valentia, covardia. Cel, infern. La corda de la moral em tiba des de dos sentits oposats i no sé què fer. Però, una veu interior em diu que giri cua. Diga-li bondat, diga-li consciència. Ho faig. La imatge no és com la que jo m'esperava. En un obrir i tancar d'ulls, una nova porta s'alça davant meu. Una tercera porta. És blanca, com les parets interminables de la primera habitació. Pintat sobre la superfície, de color negre, un símbol familiar: l'infinit. Ara ja no hi ha veus cridant, ja no hi ha sons pertorbadors que m'impedeixin pensar. Només una sola veu em parla. Una veu tranquil·la, suau, melodiosa, que em reanima i em treu de l'estat inert en el que em trobava des que havia començat a caure no sabia com ni quan. "Obre la porta, obre-la i torna't un de sol junt amb l'eternitat." M'apropo a ella, fins que tan sols un pam de distància ens separa. Ara sí, obro la porta. L'obro i la llum m'abraça i m'acull. Ja no hi ha foscor. Només hi ha felicitat. Però em pregunto, què hi havia darrere de l'altra porta?

Nil López

1r Premi

CATEGORIA: Exalumnes

MODALITAT: Fotografia

1r Premi

Isabel Rubio

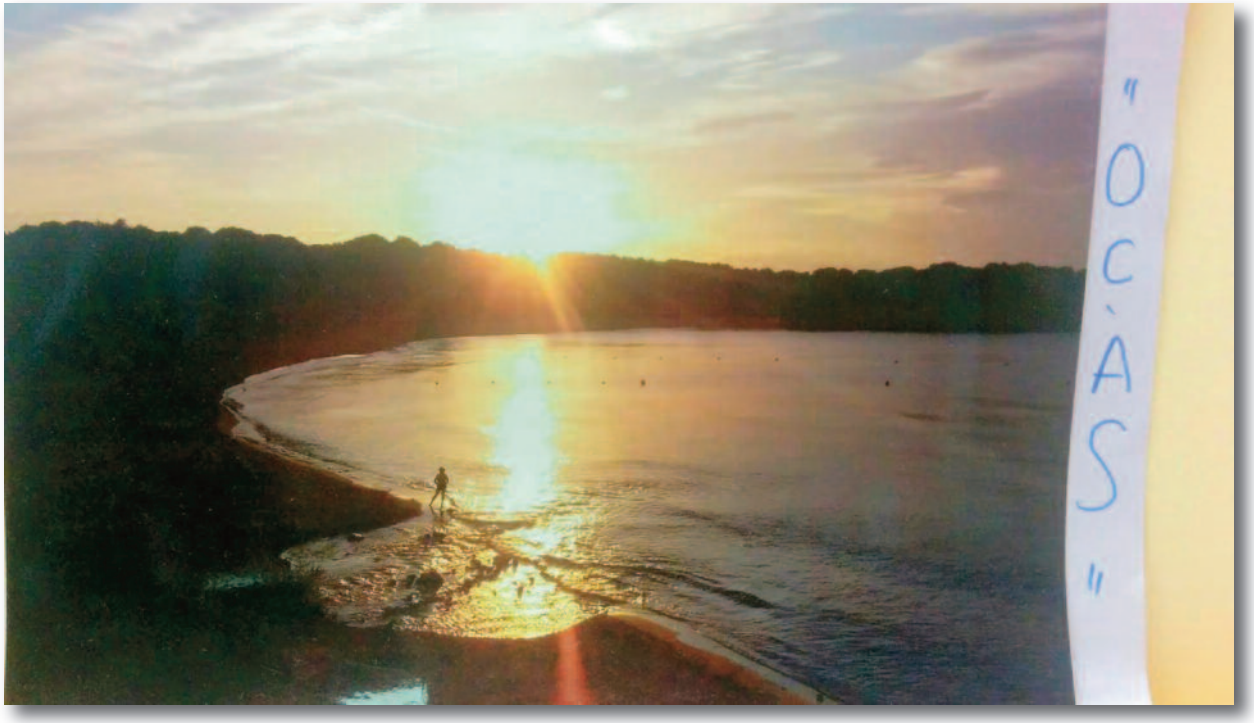

MALDITA BALA

Aquella maldita bala me atravesó,
acabó con mi vida, destrozó mi corazón.
Mi cuerpo muerto, inerte se desplomó...
singular y triste muñeco, sin fuerzas ni emoción.

Todos los recuerdos de mi vida
me recorrían por las entrañas,
moría... y sólo en ti pensaba,
tu imagen, besos y palabras.

Querría tenerte siempre cerca
sentirte para siempre junto a mí,
¡Maldigo esta guerra y esta bala
que me alejaron por siempre de ti!

No llores cuando te anuncien
que en la batalla yo morí...
¡Que tus ojos no se empañen
de tristes lagrimas por mi!

Piensa en aquellos felices momentos,
recuerda en todo el amor que te di.
Y aunque mi cuerpo quedó en la tierra,
mi alma seguirá viviendo en ti.

1r Premi

Xavier Aragón

CATEGORIA: Exalumnes

MODALITAT: Poesia Catalana

CRIDARÉ !

Si els versos i les paraules
fossin escoltats per tothom,
potser s'encendria una flama
tot i enmig de tanta foscor.
Busca en els ulls dels altres
aquella confiança vençuda,
et reflectiran una inocència
que tu ja creies perduda.
Però darrere les injustícies
entre tantes misèries i dolor,
eclipsat per la teva tristesa
plora en silenci,el meu cor.
Cridaré,
Que vull la Pau amb tota l'ánima!
davant d'un món, tan sord i mut.
Cridaré!
Molt fort amb l' esperança...
encara que,només m'escoltis tu.

1r Premi

Susanna López

T'EXPLICO LA MEVA HISTÒRIA

He pogut dormir tota la nit gràcies a la senyora d'aquella casa, que ha vetllat per la meva tranquil·litat. Per cert, avui el meu bolquer no està tan moll; suposo que me l'ha canviat quan dormia perquè no estigués incòmode. Quan m'he despertat, al costat del meu llit, hi havia una nena més gran que jo amb dues llargues cues, que em mirava amb uns ulls negres oberts de bat a bat. Al veure que jo no dic res, em pregunta: " com et dius?, què fas aquí?" La meva resposta, cara d'espant i començo a plorar desconsoladament. De seguida veig a la senyora que m'agafa als seus braços i intenta calmar-me, però jo em rebel·lo; no vull estar aquí, vull anar amb els meus avis, però ningú m'entén.

- Què estaran fent els meus avis a casa? La meva àvia m'estima de veritat i estarà molt trista sense mi.

La senyora dolça em porta un biberó de llet calenta; intento xuclar però no tinc força i bec molt lentament, però ella amb tota la paciència i calma, espera que la meva petita boca tregui una bona quantitat, que m'ajuda a relaxar-me i em deixa gairebé dormit. De cop i volta, truquen a la porta i sento unes veus familiars. Síííí, són els meus avis; han vingut a buscar-me, torno a casa, però ... no em deixen veure a la meva àvia!! Sento un senyor que diu no sé que de l'abandó matern i la custòdia. - Què vol dir? Sóc molt petit i no sé res de tot això; la única cosa que de veritat m'importa en aquests moments és tornar a casa amb els meus avis i la meva mare...

La nena que estava davant meu al matí intenta consolar -me i em vol abraçar, però jo em resisteixo; no estic acostumat a tanta carícia. Aquesta nena, la Coloma, em diu que ja porta algun temps vivint en aquesta casa. - Aquí s'està durant una temporada i es veu si la família està en una posició adequada per atendre't i mantenir-te a casa, a través de visites concertades entre aquest centre i casa teva. - Què em diu? No entenc res, només vull marxar a casa... Avui he sentit que parlaven sobre mi i la meva família. El senyor deia que la meva mare no estava capacitada per cuidar-me i que els meus avis eren molt grans, però que era important no perdre tot el contacte, ja que eren la meva única referència fins ara. Podran venir-me a veure de tant en tant, però sempre sota la supervisió d'una persona de serveis socials... Què vol dir això?

La nena que es diu Coloma ha vingut a buscar-me per anar a jugar al pati que hi ha a la part del darrere de la casa. Jo no vull, però la senyora dolça m'ha agafat als seus braços i m' ha portat fins al pati, seguits molt aprop per la Coloma. Allà hi ha altres nens que estan jugant: alguns a pilota, altres a pilla- pilla,... A mi m'agrada molt el futbol... De cop i volta, una pilota cau amb força sobre la meva cara i em fa caure de cul a terra. Un nen intenta ajudar-me, però començo a pegar-lo sense saber perquè fins que no puc més! Què em passa? Què he fet? De seguida unes mans grans i fortes m'agafen i em treuen d' allà. No sé que m'ha passat, però mai abans havia fet això!!

Com a conseqüència, he estat una bona estona a la meva nova habitació, però no m'agrada gens estar sol i he començat a cridar perquè em vinguessin a buscar. No ha vingut ningú i encara m'he desesperat més, fins que s'ha obert la porta i la senyora dolça ha entrat i m'ha dit que no es poden arreglar les coses a cops i té raó, però no he pogut evitar-ho. He sentit dir a la senyora que m'hauria de veure un psicòleg...

M'han fet un diagnòstic: pateixo de trastorn psicosocial! Diuen que necessito estar en contacte amb altres nens i nenes de la meva edat, però en un entorn controlat, així que s'ha decidit que assisteixi a una escola d'educació especial, on tenen més recursos per ajudar-me a canalitzar de manera positiva les meves emocions. He sentit que deien que a l'escola especial hi ha pocs nens per aula i diferents especialistes que m'ajudaran a menjar, a parlar i inclús a llegir i a escriure. No sé si m'agradarà, però la senyora dolça ha dit que a aquella escola també va la Coloma i que ha après moltes coses des que hi va.

Aviat començarà la meva època escolar. Espero trobar algun referent que m'ajudi en aquesta important etapa de la meva vida...

Isabel Rubio

1r Premi